

## თხრობითი ტექსტის დაწერა რევაზ ინანიშვილის

### მოთხრობის „გოგონა ღამე რომ შეუყვარდა“ მიხედვით

მე ვარ ჰაერი, მაგრამ არა უბრალო ჰაერი — მე ვარ სუნთქვის ხმა, ფიქრების გამტარი, სიცოცხლის უხილავი მატარებელი. მთელი დღე ვიჭრები კვამლში, მტვერში, მანქანების გადაჭარბებულ ხმაურში. მაგრამ ღამე — ეს ჩემი დროა. ღამით ქალაქი მშვიდდება, ხმები ჩამქრალი ხდება, მე კი ვრბივარ ფანჯრებს შორის, ვთვლი თითოეულ სუნთქვას, ვიგრძნობ ფიქრებს, სურვილებს, ტკივილს და იმედს. ერთ ღამეს, გოგონა აივანზე გამოვიდა. ის თვალებს ხუჭავდა, ხელებს ნაზად სწევდა ჰაერისკენ, თითქოს სუნთქვით ეძებდა რაღაც მნიშვნელოვანს, რამაც შეიძლება მისი დღე გადააქციოს სიმშვიდედ. მე შევეცადე, ჩემი სუნთქვა მისი ფილტვების განგრძობადი რითმით შეერწყა. ვგრძნობდი, როგორ ეთამაშებოდა ქარი მის თმებში, როგორ მკვეთრად აღწევდა მისი სხეულის გრძნობებს, როცა ფრთხილად შევბოდა ჩემს სუნთქვაში. მაგრამ ქალაქი მძიმდება. ყოველი ნადგურდებადი ხე, ყოველი ჩაბნელებული მდინარე, ყოველი დამწვარი საწვავი ჩემს არსებობასაც კლავს. ადამიანები ხშირად ვერ ხედავენ, რომ ბუნება არ არის უსასრულო რესურსი. როცა მე, ჰაერი, ვინვოდი, ისინი მხოლოდ თავიანთ კომფორტზე ფიქრობდნენ, ხოლო ჩემი ტკივილი უხილავი რჩებოდა.

ღამით მე ვარ მოთმინება. ჩემი ხმა უხილავია, მაგრამ სუნთქვით შემოძლია ვუთხრათ ადამიანებს, რომ სუფთა ჰაერი უფლებათა, არა ფუფუნება. სუნთქვა — არა უბრალოდ გადარჩენის საშუალება, არამედ სიცოცხლის უფლება. მე ვეცადე, გოგონას საშუალებით ყველას ვაჩვენო, რომ ბუნება გრძნობს, ხედავს, ვნებს ინვესს და ნაზად ანუგეშებს. მისი თითოეული ჩასუნთქვა ჩემში ენერგიად იქცევა, მისით ვგრძნობ, რომ ადამიანი მაინც არ არის სრულიად გულგრილი. მე ვრჩები ჩუმად, როცა ღამე მთავრდება. მაგრამ ყველგან, სადაც ნაზი ქარი ან სუფთა ჰაერის წვეთები მირბიან, მე ჩემი გზავნილი ვტოვებ: „გაფართოებული თვალებით შეხედეთ სამყაროს. დაინახეთ ის, რაც აქამდე უხილავი იყო. დაიცავით სუნთქვა, დაიცავით სიცოცხლე, დაიცავით მომავალი.“

ღამე კვლავ მოდის, ახალი სუნთქვით, ახალი იმედით. და მე ისევ ვდგავარ — უსასრულო მიმოსვლაში, უსხეულო, მაგრამ სავსე სიცოცხლით, ველოდები, რომ ვინმე გამიგებს და შეიგრძნობს ჩემს ხმას.